

Отдавна една подиръ друга дружина
Изви се нататъкъ, бѣга,
Отдавна и врагъ го нехайно отмина —
Не кжтна го никой сега.

Не зърна го него смъртта всепобѣдна —
Свѣсти се той привечеръ пакъ,
Но — Боже! . . Едвамъ около себе погледна,
Той скочи и пустна се въ бѣгъ.

По всичкитѣ улици кжщи горѣха,
Отъ всичкитѣ крайща гори,
Отъ всѣки прозорецъ, надъ всѣкоя стрѣха
Изкачаха роякъ искри.

Не чуе се вече ни писъкъ, ни врѣва —
Пожарътъ тамъ само бучи. . .
Димъ, пламъци, пукотъ, искри и жарава —
Додѣто ти видятъ очи. . .

Той бѣга. И всѣки мигъ нови прѣгради
Прѣпрѣчватъ опасний му пжтъ:
Отвредъ огорѣли и рухнали сгради,
Отвредъ е въвъ огнь градътъ.

Той бѣга. И всѣки мигъ новъ пжтъ улавя.
А краятъ е още далекъ. . .
Отровниятъ димъ го слѣпи и задавя,
Гори го ужасниятъ пекъ.

На халось: глава му се вече замая. . .
Бѣ капналъ той и отмалѣлъ,
Кога ненадѣйно изкочи на края —
Опърленъ, полуизгорѣлъ.

Прѣдъ него простиратъ се голи баири,
Огрѣни до самата висъ. —
«Отвѣдѣ сж нашитѣ. . .» — Той се затири
По склона на хълма скалистъ.

И сили се, бърза — и повечъ слабѣе,
А върхътъ е още далечъ. —
Обилно кръвта се изъ ранитѣ лѣе,
Нозѣ подкосяватъ се вечъ.

Напразно юнакъ съсъ смъртъ грозна се бори,
Напразно. . . Ехъ, тукъ ще се мре. . .
И падна той пакъ. И погледна отгорѣ —
И огнено видѣ море. . .

Той видѣ, какъ въ огнь топѣше се Зара —
Край дивенъ, дѣ бѣ се родилъ, —